

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **N. T. O.**, nar. X., zast. P. K. C., bytem P., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Praha 4, nam. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2011, č.j. MV-99109-8/VS-2010,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného o zamítnutí rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28.8.2010, č.j. OAM-6423-15/TP-2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“).

Žalobkyně v žalobě namítá, že jí tvrzené skutečnosti uvedené v žádosti splňují podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně má za to, že správní orgány nerespektovaly ust. § 3 s.ř. a nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť nezkoumaly rodinnou vazbu žalobkyně ke zmiňovaným osobám, ani závažnost jejího zdravotního stavu. Dále správní orgány dle žaloby porušily procesní práva žalobkyně, neboť nebyla vyzvána, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že pobytové oprávnění dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je určeno k řešení takových pobytových potřeb, které by jednoznačně ukazovaly na výjimečnost a neobvyklost

skutkových okolností na straně žadatele a takové okolnosti v daném případě shledat nelze. Žalovaný nezpochybnil důvody uvedené v žádosti, naopak z nich vyšel při hodnocení podkladů v souladu s § 68 odst. 3 s.ř., avšak neshledal relevantnost důvodů žádosti. Žalobkyně byla seznámena s podklady v prvoinstančním řízení dne 9.8.2010, měla tak možnost se k nim vyjádřit, a v druhoinstančním řízení žalovaný podklady nedoplňoval.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 9.6.2010 žalobkyně požádala o udělení povolení k trvalému pobytu z důvodu hodného zřetele, neboť se v České republice nachází celá její rodina, je tak bez jakéhokoliv zázemí v zemi původu. Žalobkyně uvedla jména dětí a vnoučat, které se zdržují v České republice, kdy celá rodina si přeje, aby žalobkyně s nimi žila v ČR. Žalobkyně hodlá v ČR podnikat. Dne 9.8.2010 byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí a byla poučena o právu se vyjádřit se k podkladům.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 28.8.2010, č.j. OAM-6423-15/TP-2010, byla žádost žalobkyně zamítnuta pro nesplnění podmínky důvodu mimořádného zřetele podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

V rozkladu žalobkyně namítla, že žádost podala s ohledem na rodinnou situaci a zdravotní stav žalobkyně, ve Vietnamu nemá žádné ekonomické a rodinné zázemí, vzhledem k jejímu věku, přidruženým zdravotním obtížím a neexistenci důchodového zabezpečení v zemi původu by zajištění základních životních potřeb do budoucna pro žalobkyni představovalo „značný problém“. Proto považuje za „smysluplné“ pobývat u dcery a vnoučat a přispívat na chod rodiny finančně nebo péčí o vnuka v situaci rozchodu jeho rodičů.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13.12.2011, č.j. MV-99109-8/VS-2010, byl rozklad žalobkyně zamítnut, neboť osobní a rodinné důvody uvedené žalobkyní v žádosti nenavštěvují výjimečným a neobvyklým okolnostem, které by mohly ukazovat na existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Argumentace věkem (54 let), blíže neurčenými zdravotními obtížemi a zájmem žalobkyně o ekonomickou aktivitu v ČR potvrzují, že se jedná o obvyklou situaci u obdobných případů ekonomických imigrantů. Neexistence důchodového zabezpečení dopadá na všechny vietnamské přistěhovalce, nejde tak o mimořádnou situaci.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť s tím účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas s tímto postupem.

Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Ust. § 66 zákona o pobytu cizinců tak stanoví výjimku z obecného pravidla pětiletého nepřetržitého pobytu na území dle § 68 zákona. Pokud zákonodárce podmínil prominutí doby nepřetržitého pobytu existencí důvodů hodných zvláštního zřetele, je zřejmé, že musí být v případě žadatele dány takové okolnosti, které svou povahou zakládají natolik výjimečnou situaci žadatele, že je nutné zmírnit „tvrdost“ zákona spočívající v podmínce doby pobytu,

přítom je nutné mít na zřeteli, že trvalý pobyt je nejvyšší, tedy nikoli jediný, stupeň pobytového oprávnění cizince.

Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že absence rodinného a jiného sociálního zabezpečení žalobkyně v zemi původu ve spojení se záměrem na území ČR podnikat nijak nezakládá důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se jedná o „obvyklý“ průvodní jev ekonomické migrace ze zemí s rozvíjející se ekonomikou. Pokud by dané skutečnosti měly založit důvody hodné zvláštního zřetele, nebylo by možné považovat ust. § 66 zákona za výjimku z obecného pravidla, neboť by jej bylo nutné aplikovat na velkou část ekonomických imigrantů. Výklad žalobkyně je tak v rozporu s účelem ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona, nehledě k tomu, že žalobkyni namítané důvody může žalobkyně uspokojit i na základě jiné úrovně pobytového oprávnění, např. v rámci přechodného pobytu. Věk cizince obecně není sám o sobě důvodem hodného zvláštního zřetele, zejména pokud bylo žalobkyni v době rozhodování žalovaného 54 let. K nijak nespecifikovaným zdravotním potížím žalobkyně se žalovaný vyjádřil nad zákonem stanovenou povinností, neboť v souladu s § 82 odst. 4 s.ř. nebyl žalovaný povinen přihlédnout k novým skutečnostem, které mohla žalobkyně uplatnit dříve. Žalovaný tak nebyl povinen zkoumat závažnost jejího zdravotního stavu, zejména pokud žalobkyně netvrdila, že se jedná o skutečnost, kterou nemohla uplatnit v řízení před správním orgánem I.st., a zároveň nijak nespecifikovala tvrzené zdravotní obtíže. Správní orgány nijak nezpochybňovaly přítomnost členů rodiny žalobkyně v ČR, soudu tak není zřejmé, jakou „rodinnou vazbu“ měly dle žaloby zkoumat. Pokud za „rodinnou vazbu“ žalobkyně považuje nutnost pomoci své dceři, lze odkázat na úpravu českého rodinného práva, která zakládá vzájemnou vyživovací povinnost mezi členy rodiny. Nejednalo by se tak opět o nijak výjimečnou situaci žadatele, která by nebyla realizovatelná v rámci jiného režimu pobytového oprávnění cizince. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně o porušení ust. 3 s.ř. Žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a podklady shromážděné ve spise potvrzují jeho skutkové závěry. Nadto žalobkyně kromě výše specifikovaných námitek žádné další konkrétní okolnosti zpochybňující dostatečně zjištěný skutkový stav neuvedla.

Žalovaný neporušil ust. § 36 odst. 3 s.ř., dle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť žalobkyně byla s podklady seznámena v prvoinstančním řízení dne 9.8.2010, žalovaný v řízení o rozkladu podklady dále nedoplňoval, proto nebyl povinen žalobkyni opět seznamovat s podklady, se kterými již byla dříve seznámena.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková